РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У. 9241/15
21.09.2017. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., изјављеној против туженог Републичког фонда за здравствено осигурање, ради поништаја решења УП II-02/6 број 180.2-132/13-1 од 08.05.2015. године, у правној ствари накнаде трошкова набавке лека, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.09.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Филијале Републичког фонда за здравствено осигурање за Браничевски округ са седиштем у Пожаревцу, број 02-54.5-283 од 20.02.2013. године, а којим првостепеним решењем је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова набавке лека Vimpat у износу од 326.655,00 динара, као неоснован.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 17.06.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа указујући да није поступио по налогу Управног суда садржаном у пресуди број У 8185/13 од 18.05.2015. године, којом му се налаже да спроведе поступак прописан чланом 14. Правилника о садржини и обиму права на здравствену заштиту из обавезног здравственог осигурања и о партиципацији, а ради добијања сагласности за набавку наведеног лека. Према наведеној пресуди, тужени орган није ценио жалбене наводе и доказе које је тужилац поднео, а што је био

обавезан да учини, посебно имајући у виду мишљење три лекара Клинике за неурологију Клиничког центра Србије на коме тужени заснива чињенично стање констатовано у образложењу оспореног решења. Сматра да је тужени орган погрешно применио члан 43. став 1. Закона о здравственом осигурању, као и члан 14. став 1. тачка 1. Правилника о садржају и обиму права на здравствену заштиту из обавезног здравственог осигурања и о партиципацији за 2012. годину. Наглашава да је током поступка на јасан и недвосмислен начин утврђено да је лек Vimpat филм таблете неопходан и да не постоји одговарајући лек на листи лекова по генеричком односно заштићеном имену лека, те да су пре тога биле исцрпљене све могућности лечења. Сматра да је погрешен закључак туженог органа који је навео да је ценио све жалбене наводе и да их није посебно образлагао из разлога што су исти неосновани. Ово стога, што је погрешан закључак туженог органа да сходно члану 43. Закона о здравственом осигурању и члану 14. поменутог правилника, тужиоцу не припада право на накнаду трошкова куповине предметног лека јер се у решењу орган најпре позива на чињеницу да је Клиника за неурологију била дужна да спроведе поступак обезбеђивања лекова ван листе, а затим се позива на члан 43. Закона о здравственом осигурању и члан 14. правилника те тужиоцу не признаје тражено право, са упутством да се може обратити суду тужбом за накнаду штете. Са свих наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновни поступак.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима садржаним у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Наиме, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган, када је у поступку спроведеном без повреде правила поступка, поступајући по пресуди Управног суда број У 8185/13 од 18.02.2015. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и дао за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Наиме, тужени орган је поводом изјављене жалбе поново размотрио списе предмета, првостепено решење и наводе жалбе и утврдио да је у спроведеном поступку установљено да је тужиоцу на име куповине лека “Vimpat” филм – таблете, према рачунима из Аустрије наплаћен износ од укупно 2.936,23 ЕУР-а. Наведени лек је прописан на неважећем обрасцу рецепта обзиром да се не налази на Листи лекова који се прописују и издају на терет средстава обавезног здравственог осигурања. Уз поднети захтев за накнаду трошкова набавке лека приложен је извештај са епилептолошког конзилијума Клинике за неурологију у чијем раду је учествовало 16

лекара, којим је препоручено лечење новим лековима на које тужилац није алергичан: Lakozamid. Уз захтев је приложена и отпусна листа Клинике за неурологију за период лечења од 05. до 12.04.2012. године коју је потписао ординирајући лекар, а којом је уведен у терапију лек "Vimpat" чији је незаштићени интернационални назив Lakozamid. На захтев другостепеног органа, Клиника за неурологију Клиничког центра Србије је доставила мишљење три лекара одоговарајуће специјалности у којима је наведено да је поменути лек био неопходан, да не постоји одговарајући лек на листи лекова по генеричком односно заштићеном имену, као и да су пре тога биле исцрпљене све друге могућности лечења. Међутим, одредбом члана 43. став 1. тачка 1. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник РС" бр. 107/05...119/12), је прописано да право на лекове и медицинска средства обухвата право на лекове са Листе лекова који се прописују на рецепт или издају на налог на терет средстава обавезног здравственог осигурања док је одредбом става 2. истог члана прописано да се, изузетно од става 1. осигураном лицу обезбеђује лек који није на Листи лекова, а медицински је неопходан за лечење, под условима утврђеним општим актом Републичког фонда. Одредбом члана 14. став 1. тачка 1. Правилника о садржају и обиму права на здравствену заштиту из обавезног здравственог осигурања и о партиципацији за 2012. годину, ("Службени гласник РС" бр. 12/12, 89/12), прописано је да право на лекове и медицинска средства обухвата право на лекове са Листе лекова који се прописују на лекарски рецепт или издају на налог на терет средстава обавезног здравственог осигурања, а одредбом става 6. истог члана, да се изузетно од става 1. тачка 1. овог члана, осигураном лицу обезбеђује и лек који није на Листи лекова и то: - лек који није на Листи лекова, а за који је издата дозвола за стављање у промет у Републици Србији, само за медицинске индикације утврђене дозволом за стављање лека у промет, односно за лек који није на Листи лекова, а за њега није издата дозвола за стављање у промет у Републици Србији, само за медицинске индикације утврђене у дозволи за стављање у промет у земљама Европске уније односно у држави порекла. Одредбом става 7. истог члана је прописано да осигураном лицу, лек из става 6. овог члана обезбеђује здравствена установа терцијарног или секундарног нивоа здравствене заштите, на основу мишљења три лекара одговарајуће специјалности здравствене установе терцијарног или секундарног нивоа здравствене заштите да је лек неопходан и да не постоји одговарајући лек на листи лекова по генеричком, односно заштићеном имену лека, а да су исцрпљене све друге терапијске могућности лечења. У ставу 9. поменутог члана је прописано да је здравствена установа терцијарног или секундарног нивоа која је увела лек у терапију, у обавези да осигураном лицу обезбеди лек из става 6. овог члана за све време примене терапије и прати терапијски ефекат његове примене у току стационарног лечења, лечења у дневној болници, амбулантно – поликлиничког лечења. Имајући у виду наведене примењене прописе и чињенично стање утврђено у спроведеном поступку, правилно је и по оцени Управног суда другостепени орган утврдио да је сходно члану 14. наведеног правилника, Клиника за неурологију Клиничког центра Србије као референтна здравствена установа за неуролошка обољења била дужна да спроведе поступак обезбеђивања лека ван Листе лекова, и то на прописан начин прибављањем мишљења три лекара одговарајуће специјалности, при чему је ординирајући лекар, између осталих, био дужан да као члан конзилијума о томе информише пацијента. Имајући у виду наведено, правилна је оцена надлежних органа да се тужиоцу на терет

средстава обавезног здравственог осигурања не може признати право на накнаду трошкова извршене куповине предметног лека, већ је он правилно упућен да се може обратити суду тужбом за накнаду штете у парничном поступку, а против здравствене установе Клинике за неурологију Клиничког центра Србије која је била дужна да у складу са прописаном процедуром спроведе поступак обезбеђења потребног лека.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.09.2017. године, 9 У. 9241/15

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ